

Warszawa, 23 stycznia 2023 r.

**PREZES
URZĘDU KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ**

PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.
ul. Targowa 74
03-734 Warszawa

Postanowienie Nr DT.WOT.6171.323.2022.6

Na podstawie art. 106 § 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”, w związku z art. 124 ust. 1b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 1899, z późn. zm.), zwanej dalej „u.g.n.”, w związku z art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 884, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą z dnia 7 maja 2010 r.” oraz art. 206 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 1648, z późn. zm.), zwanej dalej „Pt”,

- I. **uzgadniam projekt decyzji administracyjnej Starosty Tarnobrzieskiego znak: GG.IIIb.6853.13.2022, w części dotyczącej ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości gruntowej o nieuregulowanym stanie prawnym, położonej w obrębie Zabrníe, gmina Grębów, oznaczonej jako działka nr 8026 o pow. 18,29 ha, zwanej dalej „Nieruchomością”, poprzez zezwolenie PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z siedzibą w Warszawie na wybudowanie infrastruktury telekomunikacyjnej, będącej elementem infrastruktury transportowej, kolejowej, w postaci kanalizacji kablowej, składającej się 4xRHDPE Ø40/3,7 mm o długości 4112,8 m, zabezpieczonej rurą osłonową HDPE Ø110/6,3 mm na długości 100,0 m, rurą osłonową HDPE Ø125/7,1 mm na długości 117,0 m oraz rurą osłonową HDPE Ø160/9,1 mm na długości 124,0 m oraz 10 studni kablowych, wykonywanej w ramach inwestycji pn. „Budowa infrastruktury systemu ERTMS/GSM-R na liniach kolejowych PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. w ramach NPW ERTMS, Część I”, zgodnie z załącznikiem mapowym stanowiącym integralną część projektu decyzji;**
- II. **odmawiam uzgodnienia projektu decyzji administracyjnej Starosty Tarnobrzieskiego znak: GG.IIIb.6853.13.2022, w części dotyczącej ograniczenia sposobu korzystania**

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

Pismo wydane w formie dokumentu elektronicznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym

z Nieruchomości, w celu wykonywania prac remontowych, modernizacyjnych oraz prac związanych z rozbudową (przebudową) infrastruktury telekomunikacyjnej.

Uzasadnienie

Starosta Tarnobrzeski (zwany dalej „Starostą” lub „Organem”) przy piśmie przekazanym w dniu 26 października 2022 r. poprzez elektroniczną Platformę Usług Administracji Publicznej, ID dokumentu: DOK134629091, na podstawie art. 124 ust. 1b u.g.n., przedłożył do uzgodnienia Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (zwanego dalej „Prezesem UKE”) projekt decyzji znak: GG.IIIb.6853.13.2022, zwanej dalej „Projektem decyzji”, w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez zezwolenie PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z siedzibą w Warszawie (zwanego dalej także „PKP PLK”, „Wnioskodawcą” lub „Inwestorem”), na wybudowanie infrastruktury telekomunikacyjnej, będącej elementem infrastruktury transportowej, kolejowej, w ramach inwestycji pn. „Budowa infrastruktury systemu ERTMS/GSM-R na liniach kolejowych PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. w ramach NPW ERTMS, Część I”.

Z sentencji Projektu decyzji wynika, że Organ, na podstawie art. 124 ust. 1 i art. 124a, art. 9a, w związku z art. 6 pkt 1 u.g.n. oraz 104 i 107 k.p.a., art. 2 pkt 27 Pt oraz art. 33, 46 i 47 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., po rozpatrzeniu wniosku PKP PLK o wydanie decyzji administracyjnej ograniczającej sposób korzystania z Nieruchomości przez udzielenie PKP PLK zezwolenia na umieszczenie urządzeń łączności publicznej w postaci infrastruktury telekomunikacyjnej o nieznacznym oddziaływaniu, zamierza orzec o:

- 1) ograniczeniu sposobu korzystania z Nieruchomości, poprzez zezwolenie PKP PLK na wybudowanie infrastruktury telekomunikacyjnej, będącej elementem infrastruktury transportowej, kolejowej. Prace będą wykonywane w ramach inwestycji pn. „Budowa infrastruktury systemu ERTMS/GSM-R na liniach kolejowych PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. w ramach NPW ERTMS, Część I”.
- 2) tym, że ograniczenie sposobu korzystania z Nieruchomości polegać będzie na prawie dostępu, wejścia, przechodu, przejazdu, dokonywania wykopów i innych robót budowlanych oraz czynności eksploatacyjnych na Nieruchomości w tym prac remontowych, prac modernizacyjnych, usuwania awarii oraz prac związanych z rozbudową (przebudową, budową) infrastruktury telekomunikacyjnej. Na Nieruchomości zostanie wybudowana kanalizacja kablowa składająca się z 4xRHDPE Ø40/3,7 mm o długości 4112,8 m i powierzchni 377 m², zabezpieczona rurą osłonową HDPE Ø110/6,3 mm na długości 100,0 m, rurą osłonową HDPE Ø125/7,1 mm na długości 117,0 m oraz rurą osłonową HDPE Ø160/9,1 mm na długości 124,0 m oraz 10 studni kablowych. W celu wykonania prac i późniejszej eksploatacji przyjęto pas technologiczny o szerokości 1,0 m z każdej strony kanalizacji. Łączna powierzchnia ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości wynosi 8431,6 m². Przebieg kanalizacji oraz pasa technologicznego na Nieruchomości oznaczono na mapie z projektem, która to stanowi integralną część decyzji administracyjnej (załącznik nr 1).
- 3) udostępnieniu Nieruchomości na rzecz Wnioskodawcy na okres nie dłuższy niż 1 tydzień, licząc od momentu rozpoczęcia prac budowlanych oraz o tym, że Inwestor ma prawo wstępu na Nieruchomość w celu wykonania w obszarze pasa technologicznego prac budowlanych oraz innych czynności związanych z budową infrastruktury telekomunikacyjnej;
- 4) tym, że obowiązek udostępnienia Nieruchomości podlega egzekucji administracyjnej;
- 5) zobowiązaniu Wnioskodawcy do przywrócenia Nieruchomości do stanu poprzedniego niezwłocznie po zakończeniu inwestycji. Ponadto Inwestor zobowiązany jest do poinformowania organu orzekającego o terminie przeprowadzenia prac oraz do

Urząd Komunikacji Elektronicznej
Warszawa, ul. Giełdowa 7/9,
tel. 22 53 49 320, fax 22 53 49 327, platforma e-usług: pue.uke.gov.pl

przedłożenia dokumentacji, pozwalającej na ustalenie stanu faktycznego na gruncie przed i po dokonaniu prac związanych z wykonaniem ww. opisanej inwestycji. Jeżeli przywrócenie Nieruchomości do stanu poprzedniego jest niemożliwe albo powoduje nadmierne trudności lub koszty, stosuje się odpowiednio przepis art. 128 ust. 4 u.g.n. Za ewentualne szkody powstałe w wyniku zajęcia Nieruchomości odpowiada Inwestor.

- 6) tym, że decyzja, po uzyskaniu klauzuli prawomocności, stanowi podstawę do dokonania wpisu w księdze wieczystej.

Pismem z dnia 16 listopada 2022 r. znak: DT.WOT.6171.323.2022.2, Prezes UKE poinformował Wnioskodawcę o przysługującym mu, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a także do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, w terminie 7 dni od otrzymania pisma.

Inwestor nie skorzystał z uprawnienia, o którym mowa powyżej.

W związku z powyższym, Prezes UKE zważył, co następuje:

Stosownie do art. 206 ust. 1 Pt postępowanie przed Prezesem UKE toczy się na podstawie przepisów k.p.a. ze zmianami wynikającymi z Pt oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Zgodnie z przepisem art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.: *„Właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, jest obowiązany umożliwić operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., umieszczenie na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w szczególności instalowanie urządzeń telekomunikacyjnych, przeprowadzanie linii kablowych pod nieruchomością, na niej lub nad nią, umieszczanie tabliczek informacyjnych o urządzeniach, a także ich eksploatację i konserwację, jeżeli nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności nie prowadzi do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości”*.

Z brzmienia przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika, że dotyczy on umieszczania obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej na nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości.

Stosownie do art. 33 ust. 3 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., warunki korzystania z nieruchomości ustala się w umowie, która jest zawierana na piśmie, w terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o jej zawarcie. Stronami umowy są z jednej strony operator, z drugiej strony właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. W umowie ustalane są warunki korzystania przez operatora z nieruchomości, w celu zakładania i konserwacji urządzeń lub linii telekomunikacyjnych, jak również zasady odpłatności za korzystanie z tej nieruchomości. W myśl zaś art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 3 (tj. terminie 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora z wnioskiem o zawarcie umowy) nie zostanie zawarta umowa, stosuje się odpowiednio przepisy art. 124 i art. 124a u.g.n.

Przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. stanowi, iż starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, może ograniczyć, w drodze decyzji, sposób korzystania z nieruchomości przez

udzielenie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzenie na nieruchomości ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania lub dystrybucji płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń łączności publicznej i sygnalizacji, a także innych podziemnych, naziemnych lub nadziemnych obiektów i urządzeń niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie wyraża na to zgody. Ograniczenie to następuje zgodnie z planem miejscowym, a w przypadku braku planu, zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego.

Zaznaczyć należy, że o ile przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. obejmuje zakresem ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości poprzez udzielenia zezwolenia, możliwość umieszczania urządzeń łączności publicznej, to odpowiednie zastosowanie tego przepisu nie może być dokonywane z pominięciem przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., dotyczącego dostępu do nieruchomości w celu umieszczenia na niej obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej oraz dostępu do nieruchomości na potrzeby eksploatacji i konserwacji umieszczonej na niej infrastruktury telekomunikacyjnej. Odpowiednie zastosowanie art. 124 u.g.n. to bowiem zastosowanie przewidzianej w nim procedury ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, a nie wskazanego w nim (okrojonego w stosunku do uregulowania z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.) sposobu ograniczenia z korzystania z nieruchomości (tak: Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku dnia 24 listopada 2017 r., sygn. akt I OSK 966/17, Legalis).

W świetle zaś art. 124 ust. 1b u.g.n. „*W zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana*”. Jak wynika zatem z brzmienia przedstawionego powyżej przepisu art. 124 ust. 1b u.g.n., w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzję w sprawie zezwolenia (o którym mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n.) wydaje się w uzgodnieniu z Prezesem UKE. Przepis ten stanowi także, że decyzja ta może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana. Wyjaśnić przy tym należy, że w myśl art. 4 pkt 18 u.g.n., przez łączność publiczną należy rozumieć infrastrukturę telekomunikacyjną służącą zapewnieniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych w rozumieniu przepisów Pt.

Przepis art. 124 ust. 1b u.g.n. wskazuje formę tzw. współdziałania, która przy wydawaniu decyzji w sprawie zezwolenia na zakładanie i przeprowadzanie na nieruchomości urządzeń łączności publicznej przybiera postać uzgodnienia. Natomiast zasady i tryb współdziałania organów administracji publicznej przy wydawaniu decyzji administracyjnej reguluje przepis art. 106 k.p.a.

W myśl art. 106 § 1 k.p.a., jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (wyrażenia opinii lub zgody, albo wyrażenia stanowiska w innej formie), decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ. Z przepisu art. 106 § 2 k.p.a. wynika zaś, iż wszczęcie tzw. postępowania uzgodnieniowego następuje na wniosek organu wydającego decyzję. Przepis art. 106 § 5 k.p.a. stanowi natomiast, że wyrażenie stanowiska przez organ następuje w procesowej formie postanowienia.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, organ współdziałający przedstawia swoje stanowisko w sprawie administracyjnej rozstrzyganej w drodze decyzji, a zatem zakres i przedmiot tego stanowiska są niejako podwójnie ograniczone: po pierwsze - przedmiotem sprawy administracyjnej, po drugie - zakresem właściwości (zadań) organu współdziałającego (wyrok

Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 listopada 1997 r., sygn. akt V SA 2699/96, ONSA 1998, nr 4, poz. 123, w którym przyjęto, że: *„Jeżeli przepis prawa materialnego uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska w formie opinii przez inny organ, to opinia ta nie może dotyczyć dowolnych spraw związanych z przedmiotem rozstrzygnięcia, lecz tylko tych aspektów, które wiążą się z zadaniami organu opiniującego”*). Jednocześnie organ współdziałający nie może ingerować w przedłożony do uzgodnienia projekt decyzji i zmieniać jego ustaleń (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy z dnia 20 stycznia 2009 r., sygn. akt II SA/Bd 770/08, LEX nr 487279).

Prezes UKE wyjaśnia ponadto, iż wydając niniejsze rozstrzygnięcie w sprawie uzgodnienia Projektu decyzji, opierał się zarówno na stanie faktycznym ustalonym przez Organ w przedstawionym Projekcie decyzji, jak też na własnych ustaleniach. Jak bowiem wskazuje się w orzecznictwie sądowym (np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 października 2006 r., sygn. akt II OSK 1203/05, LEX nr 289289) *„Postępowanie przed organem współdziałającym ma wyłącznie charakter pomocniczy w sprawie załatwianej w formie decyzji administracyjnej przez inny organ. W takiej zaś sytuacji stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję (...)”*. W niniejszej sprawie Prezes UKE wziął również pod uwagę stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego, zaprezentowane w uzasadnieniu wyroku z dnia 2 czerwca 2009 r. (sygn. akt II OSK 908/08, Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), w którym Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że *„(...) argumentacja, iż postępowanie ma charakter uzgodnieniowy (pomocniczy) oraz że stanowisko organu współdziałającego może być oparte na stanie faktycznym i prawnym ustalonym przez organ wydający decyzję jest zasadne, ale tylko w stosunku do samego procesu decyzyjnego organu współdziałającego, zajmującego stanowisko w sprawie poprzez wyrażenie opinii lub zgody albo wyrażenie stanowiska w innej formie”*. W dalszej części uzasadnienia powyższego wyroku Naczelny Sąd Administracyjny podniósł natomiast, iż *„Prawidłowym jest tym samym stanowisko Sądu pierwszej instancji, że postępowanie, o którym mowa w art. 106 k.p.a., mimo że jest tzw. postępowaniem wpadkowym, toczy się według ogólnych przepisów postępowania. Treść art. 106 § 4 k.p.a. stanowi potwierdzenie tej argumentacji, bowiem wskazuje wprost, że organ uzgadniający nie jest zwolniony z przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym dla wydania orzeczenia wymaganego od tegoż organu. Tak więc, skoro postępowanie uzgadniające, co trafnie w tym zakresie też wywodzi organ wnoszący kasację, jest częścią postępowania głównego, mają do tegoż postępowania zastosowanie także przepisy art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a., jak również art. 10 k.p.a., gwarantujące czynny udział strony w każdym stadium postępowania, w tym także w postępowaniu opiniującym (por. wyrok NSA z dnia 30 grudnia 1999 r., IV SA 1695/97, LEX nr 45131). Konsekwencją tegoż jest jednak i to, że każdy organ administracji na każdym etapie prowadzonego postępowania jest zobligowany do czuwania nad tym, czy w prowadzonym postępowaniu biorą udział wszystkie podmioty wywodzące swe uprawnienia z art. 28 k.p.a., czy też z treści norm regulujących udział stron w danym postępowaniu w sposób odrębny”*.

Mając na uwadze powyższe, wskazać zatem należy, że rolą Prezesa UKE było zbadanie przedstawionego przez Starostę projektu rozstrzygnięcia pod względem jego zgodności z przepisami prawa materialnego z zakresu telekomunikacji. W tym celu Prezes UKE wziął pod uwagę stan faktyczny ustalony przez Starostę w Projekcie decyzji jak również oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku przedmiotowego postępowania uzgodnieniowego.

Po analizie przedstawionego do uzgodnienia Projektu decyzji, a także materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, Prezes UKE ustalił, że Starosta zamierza ograniczyć sposób korzystania z części Nieruchomości, poprzez udzielenie Wnioskodawcy zezwolenia na umieszczenie na Nieruchomości infrastruktury telekomunikacyjnej w postaci kanalizacji kablowej, składającej się 4xRHDPE Ø40/3,7 mm o długości 4112,8 m, zabezpieczonej rurą osłonową HDPE Ø110/6,3 mm na długości 100,0 m, rurą osłonową HDPE Ø125/7,1 mm na długości 117, 0 m oraz rurą osłonową HDPE Ø160/9,1 mm na długości 124,0 m oraz 10 studni kablowych.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. stanowi o obowiązku właścicieli, użytkowników wieczystych lub zarządców nieruchomości do udostępniania tych nieruchomości i umożliwienia operatorom umieszczania na nich obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej.

Z uwagi na to, że ustawa z dnia 7 maja 2010 r. nie zawiera definicji pojęcia „obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej”, którym ustawodawca posługuje się w art. 33 ust. 1 tej ustawy, ustalenia co jest przedmiotem niniejszego postępowania należy dokonać w oparciu o rozumienie użytych przez ustawodawcę pojęć, przede wszystkim w świetle obowiązujących przepisów prawa.

W świetle art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., ilekroć w ustawie są używane określenia zdefiniowane w Pt, określenia te należy rozumieć w znaczeniu tam przyjętym. Zgodnie zatem z art. 2 pkt 8 Pt, infrastruktura telekomunikacyjna to „*urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz w szczególności linie, kanalizacje kablowe, słupy, wieże, maszty, kable, przewody oraz osprzęt, wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji*”. Z powyższego wynika zatem, że w skład infrastruktury telekomunikacyjnej wchodzić będą zarówno urządzenia telekomunikacyjne, jak też inne elementy wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji, których katalog ma charakter otwarty, na co wskazuje użyte przez Ustawodawcę sformułowanie „w szczególności”.

Jak wynika z powyższej definicji elementem infrastruktury telekomunikacyjnej jest m.in. kanalizacja kablowa.

Ponadto, dla potrzeb niniejszego postępowania, Prezes UKE dokonał wykładni pozostałych pojęć nieposiadających definicji ani w ustawie z dnia 7 maja 2010 r., ani w Pt, posilując się innymi przepisami prawa powszechnie obowiązującego z dziedziny telekomunikacji, tj. regulacjami rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz. U. z 2005 r. Nr 219 poz. 1864, z późn. zm.), zwanego dalej „Rozporządzeniem”.

W myśl § 3 pkt 5 Rozporządzenia kanalizacja kablowa to ciąg rur osłonowych i związanych z nimi pomieszczeń podziemnych dla kabli i ich złączy oraz urządzeń telekomunikacyjnych.

Kanalizacja kablowa jest więc systemem rur i pomieszczeń podziemnych wykorzystywanych do instalacji i przeciągania kabli telekomunikacyjnych.

Zaznaczyć należy, że kanalizacja kablowa może składać się z rur o różnych średnicach. W przedmiotowej sprawie PKP PLK zamierza wybudować na Nieruchomości kanalizację kablową w postaci 4 rur RHDPE Ø40/3,7 mm, która zabezpieczona zostanie rurą osłonową HDPE Ø110/6,3 mm na długości 100,0 m, rurą osłonową HDPE Ø125/7,1 mm na długości 117, 0 m oraz rurą osłonową HDPE Ø160/9,1 mm na długości 124,0 m.

Jak wynika z definicji w skład kanalizacji wchodzi zarówno rury osłonowe jak i studnie kablowe. Wobec powyższego studnie kablowe, w ilości 10 sztuk, planowane do umieszczenia na Nieruchomości są częścią kanalizacji kablowej.

Wyjaśnić także należy, że rury osłonowe HDPE Ø110/6,3 mm, HDPE Ø125/7,1 mm oraz HDPE Ø160/9,1 mm stosowane są jako zabezpieczenie kanalizacji kablowej w miejscach zbliżeń i skrzyżowań z innymi obiektami budowlanymi. Stosowane są głównie do przecisków i przewiertów sterowanych, a także do układania w wykopach otwartych w trudnych warunkach terenowych.

Z kolei definicja telekomunikacyjnego obiektu budowlanego została zawarta w § 3 pkt 2 Rozporządzenia. W myśl tej definicji telekomunikacyjnym obiektem budowlanym jest linia kablowa podziemna, linia kablowa nadziemna, kanalizacja kablowa, kontenery telekomunikacyjne, szafy kablowe oraz wolno stojące konstrukcje wsporcze anten i urządzeń radiowych, w tym wolno stojące maszty antenowe i wolno stojące wieże antenowe. Mając na uwadze powyższe przepisy prawa, Prezes UKE wskazuje, że kanalizacja kablowa mieści się w pojęciu telekomunikacyjnego obiektu budowlanego.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej przepisy prawa, Prezes UKE ustalił, że w niniejszej sprawie, w zakresie w jakim Inwestor planuje umieścić na Nieruchomości kanalizację kablową w postaci rur osłonowych 4xRHDPE Ø40/3,7 mm, została spełniona przesłanka przedmiotowa, o której mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., tj. umieszczenie na nieruchomości obiektu infrastruktury telekomunikacyjnej.

Z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. wynika ponadto, że podmiotem zobowiązanym do umożliwienia umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej jest właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym. W świetle powyższego zauważyć należy, że Nieruchomość objęta niniejszym postępowaniem jest nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym.

Wyjaśnić należy, że pojęcie „nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym”, zgodnie z art. 113 ust. 6 u.g.n., oznacza nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe. Natomiast zgodnie z art. 113 ust. 7 u.g.n., przepis art. 113 ust. 6 u.g.n. stosuje się również, jeżeli właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono lub nie zostało zakończone postępowanie spadkowe.

Prawa rzeczowe są unormowane w Księdze II „Własność i inne prawa rzeczowe” ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz.U. z 2022 r., poz. 1360, z późn. zm.), zwanej dalej „k.c.”. Zalicza się do nich: prawo własności (art. 140 k.c. i nast.), prawo użytkownika wieczystego (art. 232 k.c. i nast.), a także ograniczone prawa rzeczowe, takie jak: użytkowanie, służebność, zastaw, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz hipoteka (art. 244 k.c. i nast.).

Jak wskazuje się w piśmiennictwie, ustawowy termin "nieuregulowany stan prawny" może być odnoszony wyłącznie do prawa własności (vide: P. Czechowski, Komentarz do ustawy o gospodarce nieruchomościami, LEX).

Co do zasady, zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jedn. (Dz.U. z 2023 r. poz. 146), zwanej dalej „u.k.w.h.”, stan prawny nieruchomości ustalany jest na podstawie księgi wieczystej. Stosownie do art. 123 ust. 1 u.k.w.h. dla nieruchomości, która nie ma założonej księgi wieczystej albo w wypadkach, gdy

księgi te zaginęły lub uległy zniszczeniu, prowadzone są w sądach rejonowych zbiory dokumentów. Zbiór dokumentów stanowił zatem surogat księgi wieczystej (do czasu jej założenia). Z kolei „innymi dokumentami” w rozumieniu u.g.n., które mogą posłużyć jako podstawa do ustalenia stanu prawnego, są: orzeczenie sądu, decyzja administracyjna, protokół zawartej ugody administracyjnej, jak również umowa cywilnoprawna sporządzona w wymaganej formie aktu notarialnego, jeśli na ich podstawie możliwe jest ustalenie osoby, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości (vide: P. Czechowski, Komentarz do ustawy o gospodarce nieruchomościami, LEX).

W świetle zaś art. 113 ust. 5 u.g.n., w przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym przy jej wywłaszczeniu przyjmuje się służące do jej oznaczenia dane z katastru nieruchomości. Z kolei stosownie do art. 224 u.g.n. do czasu przekształcenia ewidencji gruntów i budynków w kataster nieruchomości, ilekroć w ustawie jest mowa o katastrze, należy przez to rozumieć ewidencję gruntów i budynków. Odnosząc się do charakteru prawnego wpisów ewidencji gruntów i budynków, należy podkreślić, że ewidencja służy jedynie zarejestrowaniu zdarzeń prawnych lub faktycznych według stanów rzeczywistych. Stanowi wyłącznie zbiór informacji, wobec czego nie można na podstawie treści ewidencji ustanawiać prawa (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 24 czerwca 1983 r., sygn. I SA 283/83, ONSA 1983, nr 1, poz. 44).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należy podnieść, że jak wynika ze znajdującego się w aktach przedmiotowej sprawy uproszczonego wypisu z rejestru gruntów Nieruchomość stanowi własność Skarbu Państwa w zarządzie PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. z siedzibą w Warszawie. Starosta w Projekcie decyzji wskazał, że: *„Dla przedmiotowej nieruchomości w ewidencji gruntów jako właściciel został ujawniony Skarb Państwa w zarządzie Polskich Kolei Państwowych S.A. z siedzibą w Warszawie przy ul. Szczęśliwickiej 62. Pismo Polskich Kolei Państwowych S.A. z siedzibą w Warszawie Oddział Gospodarowania Nieruchomościami w Krakowie, z którego wynika że Spółka jest na etapie regulacji stanu prawnego nieruchomości w postępowaniu uwłaszczeniowym toczącym się przed Wojewodą Podkarpackim. W związku z powyższym nieruchomość ma nieuregulowany stan prawny i zachodzą przesłanki do zastosowania przepisów w trybie art. 124a ustawy o gospodarce nieruchomościami”*.

Powyższe pozwoliło uznać Organowi, iż Nieruchomość stanowi nieruchomość o nieuregulowanym stanie prawnym w rozumieniu art. 113 ust. 6 u.g.n.

Na uwagę zasługuje również fakt, iż do Organu, w odpowiedzi na publiczne ogłoszenie informacji z dnia 28 lipca 2022 r. o zamiarze wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z Nieruchomości, nie zgłosił się w wyznaczonym dwumiesięcznym terminie nikt, komu przysługiwałyby prawa rzeczowe do Nieruchomości.

Podnieść także należy, iż stosownie do art. 124a u.g.n. przepisy art. 124 ust. 1-2 i 4-7, art. 124b oraz art. 125 i art. 126 [u.g.n.] stosuje się odpowiednio do nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. Do postępowania w sprawie ograniczenia sposobu korzystania z tych nieruchomości stosuje się art. 114 ust. 3 i 4, art. 115 ust. 3 i 4 oraz art. 118a ust. 2 i 3 [u.g.n.].

Z powyższego wynika zatem jednoznacznie, że rozstrzygnięcie Organu w przedmiocie ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości będzie mogło nastąpić także w stosunku do Nieruchomości, będącej nieruchomością o nieuregulowanym stanie prawnym. Kolejną kwestią wymagającą ustalenia jest okoliczność, czy Wnioskodawca jest podmiotem uprawnionym do umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. Zgodnie

z treścią art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., prawo umieszczenia na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej przysługuje bowiem operatorom, podmiotom, o których mowa w art. 4 pkt 1, 2, 4, 5 i 8 Pt oraz jednostkom samorządu terytorialnego wykonującym działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Pojęcie „operator” użyte w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. stosownie do brzmienia art. 2 ust. 2 tejże ustawy należy rozumieć zgodnie z definicją określoną w art. 2 pkt 27 lit. b) Pt, tj. jako przedsiębiorcę telekomunikacyjnego uprawnionego do dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia usług towarzyszących.

PKP PLK jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych pod numerem 8805. Jak wynika z tego rejestru, Wnioskodawca jest uprawniony do dostarczania sieci telekomunikacyjnej (m.in. ruchomej publicznej sieci telefonicznej typu GSM-R). Biorąc pod uwagę powyższe stwierdzić należy, że Wnioskodawca posiada status operatora. Zgodnie bowiem z definicją zawartą w art. 2 pkt 27 lit. b) Pt, operatorem jest przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia usług towarzyszących.

Powyższe oznacza, że Wnioskodawcy przysługuje uprawnienie wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., a tym samym Inwestor posiadał uprawnienie do złożenia do Starosty, na podstawie art. 124 ust. 1 w związku z art. 124a u.g.n. oraz art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., wniosku o ograniczenie sposobu korzystania z Nieruchomości.

Zauważyć należy, że przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. ma zastosowanie w przypadku żądania dostępu do nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości. Prezes UKE w prowadzonym postępowaniu zobowiązany jest zatem ustalić, czy spełnione zostało powyższe wymaganie.

Oceniając spełnienie powyższej przesłanki należy wskazać, że jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, umieszczona na Nieruchomości kanalizacja kablowa nie ma odgałęzień do budynków. Stwierdzić wobec powyższego należy więc, że wskazana przesłanka dotycząca żądania dostępu do nieruchomości w celu niezwiązanym z zapewnieniem telekomunikacji w budynku znajdującym się na tej nieruchomości, w niniejszej sprawie została spełniona.

Ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, o którym stanowi przepis art. 124 ust. 1 u.g.n. następuje z uwagi na to, aby zrealizowany został cel publiczny, który będzie zgodny z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a w razie jego braku - z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego. Przy czym w zakresie urządzeń łączności publicznej decyzja może być również wydana w przypadku braku planu miejscowego lub gdy decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest wymagana.

Odnosząc się w tym miejscu do ustalenia, czy przedmiotowa inwestycja jest inwestycją celu publicznego, Prezes UKE pragnie podnieść, że pojęcie inwestycji celu publicznego definiuje ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 503, z późn. zm.), zwana dalej „u.p.z.p.”. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 5 u.p.z.p. przez inwestycję celu publicznego należy rozumieć działania o znaczeniu lokalnym (gminnym) i ponadlokalnym (powiatowym, wojewódzkim i krajowym), a także krajowym (obejmującym również inwestycje międzynarodowe i ponadregionalne) oraz metropolitalnym (obejmującym obszar metropolitalny) bez względu na status podmiotu podejmującego te działania oraz źródła ich finansowania, stanowiące realizację celów,

o których mowa w art. 6 u.g.n. Stosownie do postanowień art. 6 pkt 1 u.g.n., celami publicznymi w rozumieniu tej ustawy jest wydzielanie gruntów pod drogi publiczne i drogi wodne, budowa, utrzymywanie oraz wykonywanie robót budowlanych tych dróg, obiektów i urządzeń transportu publicznego, a także łączności publicznej i sygnalizacji. Zgodnie z art. 6 pkt 1a u.g.n. cel publiczny stanowi także wydzielenie gruntów pod linie kolejowe oraz ich budowa i utrzymanie.

Przesłanką konieczną do uznania określonej inwestycji za inwestycję celu publicznego jest wykazanie, że planowana inwestycja wiązać się będzie z urzeczywistnieniem potrzeb określonych wspólnot na poziomie gminnym, powiatowym, wojewódzkim lub społeczeństwa całego kraju. Powyższe potwierdza ugruntowane stanowisko sądów administracyjnych. Przykładowo, powołać można uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 kwietnia 2010 r., sygn. akt II OSK 648/09, LEX nr 758967, w którym Sąd wskazał, iż: *„Na pojęcie "inwestycji celu publicznego" składają się dwa elementy, których łączne wystąpienie jest warunkiem koniecznym takiego rodzaju inwestycji. Pierwszy element stanowi określenie przedmiotu inwestycji, jakim jest realizacja celu publicznego wskazanego w art. 6 u.g.n., a drugi element stanowi przypisanie inwestycji znaczenia lokalnego lub ponadlokalnego. Tak więc z treści art. 2 pkt 5 u.p.z.p. wynika, iż warunkiem przyporządkowania inwestycji do wskazanej kategorii jest jej lokalne lub ponadlokalne znaczenie, niezależnie od tego, że winien być to cel, o jakim mowa w art. 6 u.g.n.”*. Warto też powołać uzasadnienie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 czerwca 2009 r., sygn. akt II OSK 878/08, LEX nr 563559, w którym Sąd podniósł, że *„Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym odwołując się do definicji celu publicznego zawartej w u.g.n. opiera się na kryterium przedmiotowym. Decydujące znaczenie ma charakter zamierzenia inwestycyjnego, a więc czy będzie to działanie o zasięgu co najmniej lokalnym w zakresie celów określonych w art. 6 u.g.n.”*.

Jak wynika z wniosku z dnia 21 lutego 2022 r., inwestycja PKP PLK polega na budowie na Nieruchomości infrastruktury telekomunikacyjnej w postaci kanalizacji kablowej i jest realizowana na potrzeby budowy publicznej ruchomej sieci telefonicznej GSM-R (ang. „*GSM for Railways*” - Globalny System Kolejowej Radiokomunikacji Ruchomej) w ramach systemu ERTMS (ang. „*European Railway Traffic Management System*” - Europejski System Zarządzania Ruchem Kolejowym). Inwestycja ta realizowana jest w ramach zadania pn. *„Budowa infrastruktury systemu ERTMS/GSM-R na Liniach Kolejowych PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. w ramach NPW ERTMS część 1”* i jest współfinansowana ze środków Unii Europejskiej. Sieć GSM-R jest bezprzewodowym systemem łączności cyfrowej dedykowanym na potrzeby łączności kolejowej, który został oparty o standardowe rozwiązania sieci komórkowych dostosowane do potrzeb kolejnictwa. Bazując na standardzie sprawdzonej technologii GSM, został rozbudowany i dostosowany do specyfiki pracy związanej z eksploatacją i utrzymaniem infrastruktury kolejowej oraz zarządzaniem ruchem pociągów. Sieć GSM-R umożliwia komunikację między pracownikami odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo i płynność ruchu (dyżurnymi, dyspozytorami, maszynistami i personelem kolejowym) oraz zapewnia transmisje danych dla potrzeb Europejskiego Systemu Sterowania Pociągami (ETCS, poziom II), dzięki czemu możliwe jest za pomocą tego standardu zobrazowanie sytuacji panującej na linii kolejowej.

W tym miejscu wskazać również należy, że PKP PLK, zgodnie z brzmieniem art. 115² Pt, wykonująca zadania z zakresu łączności kolejowej w ramach Europejskiego Systemu Zarządzania Ruchem Kolejowym (ERTMS) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,

wykorzystuje częstotliwości do wykonywania tych zadań na podstawie decyzji o rezerwacji częstotliwości wydanej przez Prezesa UKE po uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw transportu. Zakresy częstotliwości dla systemu ERTMS określa Zarządzenie nr 12 Prezesa UKE z dnia 6 czerwca 2014 r. w sprawie planu zagospodarowania częstotliwości dla zakresów 876,1 - 880,1 MHz oraz 921,1 - 925,1 MHz.

Prezes UKE ustalił wobec tego, że projektowana przez Wnioskodawcę inwestycja, polegająca na umieszczeniu na Nieruchomości infrastruktury telekomunikacyjnej, tj. kanalizacji kablowej w postaci 4xRHDPE Ø40/3,7 mm o długości 4112,8 m, zabezpieczonej rurą osłonową HDPE Ø110/6,3 mm na długości 100,0 m, rurą osłonową HDPE Ø125/7,1 mm na długości 117,0 m oraz rurą osłonową HDPE Ø160/9,1 mm na długości 124,0 m oraz składającej się z 10 studni kablowych, spełnia przesłanki podmiotowe i przedmiotowe, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy z 7 maja 2010 r. oraz jest to inwestycja celu publicznego, ponieważ służy budowie ruchomej publicznej sieci telefonicznej typu GSM-R, która ma znaczenie międzynarodowe, gdyż jest realizowana w ramach Europejskiego Systemu Zarządzania Ruchem Kolejowym (ERTMS).

Przechodząc do uzasadnienia rozstrzygnięcia w pkt II sentencji niniejszego postanowienia wyjaśnić należy, co następuje.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. właściciel, użytkownik wieczysty nieruchomości lub zarządca nieruchomości jest obowiązany umożliwić m.in. operatorom umieszczenie na nieruchomości obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej, a także ich eksploatację i konserwację.

Przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. definiuje zatem wyraźnie rodzaj czynności podejmowanych w stosunku do obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej. Zgodnie z tym przepisem przedsiębiorca jest uprawniony a właściciel nieruchomości jest zobowiązany do udostępnienia nieruchomości w celu umieszczenia oraz eksploatacji i konserwacji infrastruktury telekomunikacyjnej. W przypadku nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym uprawnienie to jest realizowane na podstawie stosownej decyzji starosty wydanej w trybie art. 124 u.g.n. w związku z art. 124a u.g.n. na mocy odesłania zawartego w art. 33 ust. 7 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Podkreślić należy, że podstawą materialnoprawną wydania decyzji o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości, o której mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n., jest przepis art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. Tezę tę podkreślił Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 26 kwietnia 2021 r. sygn. akt I OSK 3840/18 stwierdzając, że: *„Przepisy art. 124 u.g.n. nie są autonomiczną podstawą prawną decyzji, która zapadnie w sprawie umieszczenia na nieruchomości urządzeń i obiektów łączności publicznej. Stosowanie w takiej sprawie art. 124 u.g.n. powinno odbywać się w sposób „odpowiedni”. Udostępnienie operatorowi nieruchomości w celu zainstalowania urządzenia łączności publicznej odbywa się w trybie art. 33 ustawy o wspieraniu rozwoju, a więc - co do zasady - na podstawie umowy zawartej pomiędzy inwestorem a właścicielem/użytkownikiem wieczystym. Dopiero, gdy umowy zawrzeć się nie uda, odpowiednie zastosowanie znajdują przepisy art. 124 i art. 124a u.g.n. Odpowiednie stosowanie art. 124 u.g.n. w związku z art. 33 ust. 7 ustawy o wspieraniu rozwoju oznacza, że w sprawie toczącej się przed starostą stosuje się art. 33 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju. Zawarte w treści art. 33 ust. 7 ustawy o wspieraniu rozwoju odesłanie do odpowiedniego stosowania art. 124 u.g.n. należy odczytywać w ten sposób, że normatywnym trzonem sprawy rozpoznawanej przez starostę nadal pozostaje*

art. 33 ustawy o wspieraniu rozwoju, natomiast art. 124 u.g.n. znajduje w niej zastosowanie w sposób odpowiedni, a więc z uwzględnieniem specyfiki prowadzonego postępowania oraz treści mającego łączyć strony stosunku administracyjnoprawnego. W konsekwencji art. 124 u.g.n. może znaleźć zastosowanie wprost, z odpowiednimi modyfikacjami, bądź też w ogóle.”

W przypadku realizacji inwestycji na podstawie decyzji starosty, o której mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n., zakres uprawnień operatora pozostaje tożsamy z zakresem uprawnienia jakie przysługuje operatorowi na mocy art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., zauważyć należy bowiem, że zgodnie z art. 124 ust. 6 u.g.n., który to przepis ma charakter wtórny w stosunku do ograniczenia prawa własności, o którym mowa w art. 124 ust. 1 u.g.n., właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości jest obowiązany udostępnić nieruchomość również w celu wykonania czynności związanych z konserwacją oraz usuwaniem awarii ciągów, przewodów i urządzeń.

W tym miejscu wskazać również należy na istniejące orzecznictwo sądowoadministracyjne wedle którego: *„Przepis art. 124 ust. 6 GospNierU należy interpretować ściśle, wąsko, gdyż inne rozumienie tej normy prawnej naruszałoby zasadę demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP) i konstytucyjnie chronione prawo własności (art. 21 ust. 1 Konstytucji RP). Ochronę prawa własności przewiduje również art. 6 ust. 1 ratyfikowanej przez Polskę w 1993 r. Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Prawo własności nie jest wprawdzie prawem bezwzględnym i doznaje w określonych sytuacjach ograniczeń, lecz Konstytucja RP dopuszczając takie ograniczenia w art. 64 ust. 3 jednoznacznie stanowi, że własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w takim zakresie w jakim nie narusza to istoty prawa własności, a więc z poszanowaniem zasady proporcjonalności. Przepis art. 124 ust. 6 GospNierU ma charakter uregulowania szczególnego, które - tak jak pozostałe przepisy ustaw przewidujących ograniczenie bądź pozbawianie praw do nieruchomości dla celów publicznych - muszą być interpretowane dosłownie.”* (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 7 marca 2013 r. sygn. akt II OSK 44/13, Legalis nr 793936).

W świetle powyższego, odpowiednie zastosowanie przepisów art. 124 u.g.n. w związku z art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r., powoduje, że administracyjne zapewnienie dostępu do cudzej nieruchomości na potrzeby posadowienia urządzeń łączności publicznej, w ocenie Prezesa UKE, może nastąpić w zakresie: umieszczenia, eksploatacji, konserwacji oraz usuwania awarii tychże urządzeń.

Prezes UKE, odnosząc się wobec tego do rozstrzygnięcia Starosty wskazanego w pkt 2 sentencji Projektu decyzji, tj. że ograniczenie sposobu korzystania z Nieruchomości polega będzie na prawie dostępu do niej w celu wykonywania prac remontowych, modernizacyjnych oraz prac związanych z rozbudową (przebudową) przedmiotowej infrastruktury telekomunikacyjnej, jest niezgodne z przepisami prawa materialnego z zakresu telekomunikacji, tj. art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r.

Prezes UKE zauważa, że w obowiązującym porządku prawnym nie istnieje obecnie definicja ustawowa pojęcia „modernizacja”. Określenie to nie zostało wskazane przez ustawodawcę w art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. jako uprawnienia operatora w stosunku do czynności wykonywanych na obiektach i urządzeniach infrastruktury telekomunikacyjnej. Zgodnie ze stanowiskiem Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego (dalej: „GINB”) wyrażonym w piśmie z dnia 7 stycznia 2005 r. „ustawodawca jednoznacznie zdefiniował i uporządkował zakres pojęciowy występujący w przepisach Prawa budowlanego, w tym również rozwiązał jasno kwestię zakwalifikowania „modernizacji”. Pojęcie „modernizacji” mieści się w zakresie

pojęciowym „remontu”, „przebudowy”, albo „rozbudowy”.¹ Definicja powyższych pojęć została ujęta w art. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r. poz. 2351, z późn. zm.), zwanej dalej „Pb”.

Biorąc pod uwagę przytoczone powyżej stanowisko sądów administracyjnych, stanowisko GINB wyrażone w piśmie z dnia 7 stycznia 2005 r. oraz wskazane w Pb znaczenie pojęć "remontu", "przebudowy" albo "rozbudowy", należy jednoznacznie podnieść, że nie wchodzi one w zakres zezwolenia o ograniczeniu sposobu korzystania z nieruchomości w odniesieniu do istniejących już i eksploatowanych urządzeń łączności publicznej, a więc uprawnienia obejmującego eksploatację, konserwację oraz usuwanie awarii.

Wobec powyższego, Prezes UKE stwierdził, iż w zakresie w jakim Inwestor byłby uprawniony, zgodnie z rozstrzygnięciem Starosty wskazanym w pkt 2 sentencji Projektu decyzji, do dostępu do Nieruchomości w celu przeprowadzenia prac związanych z modernizacją (w tym przebudową, rozbudową i remontem), w znaczeniu przyjętym przez GINB, uprzednio umieszczonej na Nieruchomości infrastruktury telekomunikacyjnej w postaci kanalizacji kablowej 4xRHDPE Ø40/3,7 mm, nie została spełniona przesłanka warunkująca uzgodnienie przez Prezesa UKE projektu decyzji wydanej na podstawie art. 33 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. w związku z art. 124 u.g.n. i art. 124a u.g.n.

Prezes UKE na marginesie wskazuje, że modernizacje obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej mogą stanowić wyłącznie przedmiot postępowań odrębnych, prowadzonych czy to w odniesieniu do zezwolenia na umieszczenie i eksploatację nowych obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej na podstawie art. 124 ust. 1 u.g.n. (w przypadku kwalifikacji prac budowlanych jako przebudowa lub rozbudowa) bądź też czasowego zezwolenia na remont istniejących obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej na podstawie art. 124b ust. 1 u.g.n. Powyższe stanowisko jest wynikiem przyjęcia, że w czynnościach związanych z eksploatacją, konserwacją i usuwaniem awarii nie mieszczą się modernizacje tj. remonty, przebudowy czy rozbudowy istniejących obiektów i urządzeń infrastruktury telekomunikacyjnej.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UKE orzekł jak w sentencji.

POUCZENIE

Niniejsze postanowienie strona może zaskarżyć w drodze wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, skierowanego do Prezesa UKE w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia (art. 106 § 5 w związku z art. 127 § 3, art. 141 § 2, art. 144 k.p.a. oraz art. 206 ust. 1 Pt), albo wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie bez skorzystania z prawa zwrócenia się do Prezesa UKE z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wnosi się za pośrednictwem Prezesa UKE w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia postanowienia, na podstawie art. 3 § 2 pkt 2, art. 13 § 2, art. 50 § 1, art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r. poz. 329, z późn. zm., zwanej dalej „Ppsa”).

Od skargi na niniejsze postanowienie, wszczynającej postępowanie przed sądem administracyjnym, pobiera się wpis stały w wysokości 100 zł, na podstawie § 2 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz

¹ Opublikowane na stronie Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego pod adresem: https://www.gunb.gov.pl/sites/default/files/pliki/samples/gi-modernizacja_0.pdf?900

szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2021 poz. 535) w związku z art. 230 Ppsa.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie prawa pomocy stosownie do przepisów Działu V Rozdział 3 Ppsa.

z up. Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej
Dyrektor Departamentu
Techniki

Tomasz Karamon

Otrzymuje:

██████████

Pełnomocnik PKP Polskie Linie Kolejowe S.A.

██████████

██████████

██████████

Do wiadomości:

Starosta Tarnobrzegi

ul. 1 Maja 4

39-400 Tarnobrzeg